Ти чого так забилося важко, [6]
Нерозсудливе серце моє?
Нам з тобою невимовно тяжко,
Та нас кожен за те осміє.

Не звіряй своїх болів нікому,-
Світ не любить чужої сльози.
Не давай волі жалю гіркому,
Не викликуй людської грози.

Кращий друг одіпхне тебе в горі,
Затче уші на зойки твої;
Не турбуй йому ясності в зорі,
Не захмарюй на хвильку її!

Не воруш, не впинайся осою,
Відчепись — чи не бачиш хіба:
Мир пред ним розцвітає красою;
Що для нього якась там журба?

Бо коли він щасливий, найпаче
Ти спокою йому не тривож:
Чи він винен, що в світі хтось плаче,
Неможливо без того... так що ж?

От коли б затужило хто рідне,
Побиватися стало близьке,-
Наше личенько зразу поблідне,
Зрозуміємо лихо таке.

О, тоді ми не знаєм, де дітись,
Ми на ноги поставимо всіх;
Будем руки ламати, молитись,
Поки знову не знайдем утіх...

Годі ж, серце! А здиблються люди,
Що не знають відради, як ми,-
Припади до зболілої груди,
Вилий муки дрібними слізьми!

Хай святкують обранці щасливі!
Не нудись, дурне серце, замовч:
Наші співи сумні та тужливі
В них прокинуть самісіньку жовч.

Треба ввічливим всякому бути,
В шкаралущі убратись товсті
Або згинуть від лютої скрути,
Одуріти навік в самоті!

[6] — Вірш цей вилився в годину тяжкого хворобливого настрою; тільки в таку годину я міг висказувати подібні думки та почування, від котрих перший відкидаюсь, бо ніколи й не поділяв їх. (Приміт. П. Грабовського).